

## Arrest

nr. 201 013 van 12 maart 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE  
Haachtsesteenweg 55  
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat P. DELGRANGE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***A. Feitenrelaas***

*U verklaarde over de Oegandese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Muganda etnie. U bent geboren op 26 januari 1988 in Nsambya, Kampala. U groeide op in Bunamwaya. U werkte vanaf juni 2011 als receptioniste in het Paragon Hospital in Kampala tot u op 13 juli 2016 ontslagen werd omdat u medicijnen weggeef aan personen die behoren tot de seksuele minderheden. U vermoedt dat u eveneens ontslagen werd omwille van uw lesbische geaardheid.*

Op 13 juli 2016 werd u door de politie gearresteerd en werd u 5 dagen vastgehouden. Uw moeder en haar vriendin betaalden uw borg. De politie vertelde uw moeder dat u lesbisch bent. Uw ouders huwden u uit aan M.K.. U trok in bij M.K., maar werd in zijn woning opgesloten. U werd er eveneens gedwongen tot seksuele handelingen waar u niet mee akkoord was. Op 4 november 2016 wist u uit de woning van M.K. te vluchten en trok u in bij J., uw partner.

J. helpt u Uganda te verlaten omdat u vreest zonder proces opgesloten te worden en u geen recht heeft op legale bijstand. U verlaat Uganda op 23 februari 2017 en vraagt op 24 februari 2017 asiel aan in België.

In het kader van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een document van de politie m.b.t. uw vrijlating, de ontslagbrief van Paragon Hospital, een medisch attest m.b.t. genitale verminking ('pulling on the lips'), WhatsApp-correspondentie met uw beweerde partner J., paspoort, foto's.

## **B. Motivering**

**Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.**

**Het CGVS is, afgaande op uw verklaringen, niet overtuigd dat u homoseksueel bent.**

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel of biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit of biseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

**Uw verklaringen m.b.t. uw bewustwording en de aanvaarding van uw seksuele geaardheid komen weinig doorleefd over.** U verklaart op 10-jarige leeftijd ontdekt te hebben dat u liever meisjes heeft dan jongens (gehoorverslag CGVS, p. 9 + p. 19). U verklaart dat **u zich niet slecht voelde toen u ontdekte dat u liever meisjes had dan jongens** (gehoorverslag CGVS, p. 9). Later tijdens het gehoor verklaart u blij te zijn met uw lesbische geaardheid (gehoorverslag CGVS, p. 19) en **gelukkig** te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 19 + p. 22). U verklaart ook dat u **dacht vrij te zullen zijn** toen u dit ontdekte (gehoorverslag CGVS, p. 19) en dat het een **keuze is, dat u niet gedwongen** werd. Gevraagd of u er dan mee kan stoppen, antwoordt u ontkennend. Gevraagd waarom niet, verklaart u na een kleine pauze dat u niet de drang, de aantrekking tot mannen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 20). Aangezien u verklaarde dat het een keuze is, gevraagd te verduidelijken, verklaart u nogmaals dat het een keuze is om lesbisch te zijn en dat het nu deel is van u. Gevraagd hoe het deel van u werd, verklaart u dat sommige vragen geen woorden kunnen uitbrengen, waarna u vraagt de vraag te herhalen. Nogmaals gevraagd hoe het deel werd van u, verklaart u dat u **sinds uw kindertijd met meisjes was en seksuele dingen deed met meisjes en dat er geen andere manier was om dat te weten**. Gevraagd of het anders zou zijn als je met jongens omgegaan was, antwoordt u bevestigend. Gevraagd hoe het dan anders zou geweest zijn, **ontwijkt u de vraag** door te stellen dat op school meisjes zijn en je vrienden kan zijn met meisjes. **Gevraagd of u het er ooit moeilijk mee gehad heeft om te aanvaarden dat u lesbisch bent, antwoordt u ontkennend** (gehoorverslag CGVS, p. 22). Ter bevestiging gevraagd of u er **altijd gelukkig mee geweest bent**, antwoordt u bevestigend. Later tijdens het gehoor, gevraagd hoe uw partner J. tegenover haar eigen homoseksualiteit stond, verklaart u "Je kan niet lesbisch zijn als je dat niet graag wilt. Je kiest ervoor. Zij was er altijd comfortabel mee" (gehoorverslag CGVS, p. 29). Ter bevestiging nogmaals gevraagd of u er zelf ook **altijd comfortabel mee geweest bent**, antwoordt u bevestigend. U verklaart daarenboven dat anderen u zien als "criminelen met heel slecht gedrag" (gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd hoe dat paste in uw zelfbeeld, verklaart u "er niet naar te kijken omdat het u gelukkig maakte" en dat "je je slecht voelt als mensen over je spreken, maar je schenkt er geen aandacht aan." U legt daarenboven zeer oppervlakkige verklaringen af over hoe u ontdekte dat u zich tot vrouwen aangetrokken voelde. Gevraagd of u er nooit aan gedacht heeft om iets met een jongen te proberen, verklaart u te denken dat u er meer van zal genieten (met een vrouw) dan met een jongen of een man (gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaart verder "mijn meisjes wisten waar ze me moesten aanraken en me opwinden. Ze hebben dezelfde lichaamsdelen als mij, ze weten waar ze me moeten aanraken."

Daarenboven kan u, gevraagd naar wat u in vrouwen aantrekt, aanvankelijk enkel verwijzen naar het 'aanraken' (gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaart verder dat het seksuele gedeelte ervan u meer aangetrokken heeft tot meisjes en dat uw vriendin u beter kon voelen dan wat een man zou doen omdat u hetzelfde deelt. **Het verwondert dat u uw seksuele geaardheid als een keuze tracht af te schilderen en tracht te overtuigen dat u homoseksueel zou zijn aangezien u niet met jongens omging en dat u enkel homoseksueel bent omwille van de seksuele handelingen die u, op jonge leeftijd, met meisjes gedaan heeft. Uw verklaringen over de aanvaarding van uw beweerde seksuele geaardheid komen allerminst doorleefd over, te meer daar iemands seksuele geaardheid verband houdt met de kern van diens persoonlijkheid.** U verklaart dat u, voor u naar de universiteit ging, wist dat de massa, als die iets zou weten, u zou doden zonder naar de politie te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 25). U verklaart verder "ze laten je dood achter, ze zeggen dat je andere mensen in de gemeenschap zal bederven." Eerder verklaarde u eveneens dat het een abominatie is in uw land (gehoorverslag CGVS, p. 24). **Het is dan ook allerminst aannemelijk dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid als een keuze zou omschrijven of dat u zich altijd goed en gelukkig gevoeld heeft m.b.t. uw seksuele geaardheid, en geen periodes van vertwijfeling zou gekend hebben.**

Gevraagd naar uw relatie met J. en wat zij u vertelde over hoe ze zelf ontdekte dat ze op vrouwen viel, verklaart u dat **ze u niet vertelde hoe ze het werd, dat ze u haar geschiedenis niet vertelde** (gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd waarom ze dat niet vertelde, verklaart u **er niet om te geven het haar te vragen hoe ze lesbisch werd** (gehoorverslag CGVS, p. 29). Gevraagd waarom u dat niet zou doen, verklaart u te geloven dat als uzelf weet waar u door moest, dat u het gevoel had dat die persoon door hetzelfde gegaan is en het niet nodig was om haar te vragen. Opgemerkt dat iedereen zijn ervaringen anders zijn, dat zij het misschien wel anders had ervaren, verklaart u nogmaals dat u het haar niet gevraagd heeft omdat u er niet om gaf. U heeft geen idee op welke manier J. haar seksuele geaardheid heeft ontdekt. Het is echter onwaarschijnlijk dat u in een relatie die 6 jaar geduurd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 7) dit onderwerp niet aangesneden heeft. Het is niet aannemelijk dat u zich nooit geïnteresseerd heeft voor dit bijzonder belangrijke moment in het leven van uw partner, nl. de ontdekking van haar seksuele geaardheid, te meer daar dit uw eerste en enige relatie was (gehoorverslag CGVS, p. 9). **Bovendien blijkt uit uw verklaringen, nl. "hoe ze lesbisch werd", wederom dat u zich onvoldoende kan identificeren met de seksuele geaardheid van iemand die nooit heteroseksuele gevoelens zou gehad hebben.** Daarenboven, gevraagd naar de contacten die u momenteel heeft met J., verklaart u dat ze u alleen maar vertelt dat het leven er niet gemakkelijk is. Gevraagd waarom het niet gemakkelijk is, verklaart u dat ze geen werk heeft, waarna u verklaart dat zij een werk had voor een maand, maar dat ze het opgaf omdat ze haar niet betaalden. U gevraagd waar ze die maand gewerkt heeft, verklaart u het haar niet gevraagd te hebben. Uit het geheel aan verklaringen m.b.t. J. en uw relatie met haar, blijkt een grote desinteresse in het leven van uw zogenaamde partner, iemand waar u, volgens uw eigen verklaringen, goede en slechte dingen mee deelt en dat u elkaars problemen oplost indien mogelijk (gehoorverslag CGVS, p. 10). Daarenboven blijkt uit de WhatsAppcorrespondentie die u in kader van uw asielaanvraag voorlegt evenmin een interesse die verwacht kan worden voor een partner in een serieuze relatie. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat u slechts een print voorlegt van deze correspondentie, waarbij niet nagegaan kan worden of de persoon waarmee u correspondeert effectief J., uw lesbische partner, is. De bewijswaarde van deze correspondentie is daardoor beperkt. Daarenboven schetst u een vertekend beeld van deze correspondentie aangezien u slechts bepaalde delen ervan voorlegt. Bovendien blijkt uit uw verklaringen tijdens het gehoor niet dat J. na uw vertrek enige problemen zou ondervonden hebben omwille van haar seksuele geaardheid, **noch dat zij enig nieuws vernomen heeft m.b.t. de problemen die voor u de aanleiding vormden om uw land te ontvluchten** (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Het is eveneens niet aannemelijk dat u, die een situatie schetst waarin men homoseksuelen zomaar kan doden (gehoorverslag CGVS, p. 25), zomaar aan anderen vertelt dat u op mensen van hetzelfde geslacht valt wanneer men naar uw liefdesleven vraagt (gehoorverslag CGVS, p. 9 + p. 23 + p. 28) of dat u seksuele activiteiten begint met een ander meisje zonder dat u eerst met zekerheid kan vertellen hoe zij er tegenover staat (gehoorverslag CGVS, p. 21), te meer daar u eerder tijdens het gehoor reeds verklaarde dat u het voor uzelf en uw groep houdt, omdat er acties ondernomen zullen worden zodra ze weten dat u lesbisch bent (gehoorverslag CGVS, p. 13).

**Bovendien blijkt u een zeer stereotype beeld te hebben over homoseksuelen.** Gevraagd hoe u zou weten wie homoseksueel is, verklaart u het te zien aan het gedrag (gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaart verder dat het aan een vrouw moeilijk te zien is, maar aan een man is het te zien.

Gevraagd hoe u dat kan zien, verwijst u nogmaals naar het gedrag. Gevraagd welk soort gedrag het dan is, verklaart u dat van degenen die u kende er een was die zich meer als vrouw zou bewegen en liever omging met vrouwen. U verklaart verder dat hij make-up opdeed als hij uitging. Uit uw verklaringen blijkt dat u een zeer stereotype beeld heeft over homoseksuelen, terwijl zij volgens uw eigen verklaringen toch onderhevig zouden zijn aan vervolging door hun omgeving en gedood kunnen worden (gehoorverslag CGVS, p. 25). Van iemand die zelf verklaart homoseksueel te zijn, in een maatschappij die homoseksualiteit verwerpt, en die verklaart medicijnen gestolen te hebben om haar minderheidsgroep te ondersteunen, mag een meer genuanceerd beeld verwacht worden.

U daarenboven gevraagd of u anderen kent in Oeganda die gelijkaardige of andere problemen hebben gehad, antwoordt u aanvankelijk ontkennend, waarna u vraagt of u anderen kent die gearresteerd werden (gehoorverslag CGVS, p. 32). Hierna antwoordt u nogmaals ontkennend, waarna u verder gaat door te stellen dat je het niet kan tonen en dat ze er misschien wel zijn, maar dat je het niet kan tonen want er kan een andere tekst op papier staan. Eerder tijdens het gehoor u echter gevraagd of u mensen kent die problemen hadden omdat hij of zij homoseksueel is, verklaart u dat u alleen weet dat Kato gedood werd omdat hij homo is (gehoorverslag CGVS, p. 25). **U verklaart dat u aanwezig was en alles zag wat er gebeurde.** Gevraagd wanneer dit gebeurde, verklaart u dat het in 2014 was. Eerder tijdens het gehoor verklaart u echter dat Kato in 2011 gedood werd omdat hij gay was (gehoorverslag CGVS, p. 16). **U legt tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u iemand kent die omwille van zijn of haar homoseksuele geaardheid problemen kreeg.** Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen m.b.t. uw beweerde seksuele geaardheid. Bovendien is het absoluut niet aannemelijk dat u uw job op het spel zou zetten door het stelen van medicijnen voor de seksuele minderheidsgroepen, maar eigenlijk niemand kent die deze medicijnen dan nodig heeft. Gevraagd of er organisaties zijn in Oeganda die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, zei u dat u er nooit naar gezocht hebt, dat u er niet om gaf om naar een organisatie te zoeken. U haalt aan dat u enkel bezig was met school en werk en dat het enkel uzelf en J. waren (gehoorverslag CGVS, p. 26). Deze houding is helemaal niet te verzoenen met u bewering dat u uw job riskeerde om medicijnen te kunnen doorgeven aan mensen van seksuele minderheden om hen bij te staan.

**Het verwondert eveneens dat u een beperkte kennis heeft van de situatie van homoseksuelen in uw thuisland, te meer daar u reeds op de universiteit over politiek leerde** en daar u beweerde homoseksuelen geholpen te hebben door hen medicijnen te bezorgen (gehoorverslag CGVS, p. 22 + 25). Gevraagd of er een gay pride is in Oeganda, verklaart u immers dat er nooit een geweest is omdat je nooit naar buiten kan komen (gehoorverslag CGVS, p. 32). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat er **sinds 2012 meerdere gay prides** plaats hadden (informatie beschikbaar in uw administratie dossier). U verklaart eveneens dat u **legale bijstand geweigerd** zal worden omdat u geen rechten heeft (gehoorverslag CGVS, p. 16), terwijl uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dat **het Grondwettelijk Hof van Uganda de rechten van homoseksuelen op een eerlijk proces tracht te vrijwaren** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). U verklaart daarenboven dat de doodstraf staat op homoseksualiteit (gehoorverslag CGVS, p. 33). Ter bevestiging gevraagd of de wet dit zegt, antwoordt u bevestigend dat de wet zegt dat het de **doodstraf** is. Eerder tijdens het gehoor verklaarde u eveneens dat in de grondwet geschreven staat dat het niet toegelaten is en dat de straf de **doodstraf** is (gehoorverslag CGVS, p. 25). U vernam dat er doodstraffen staan toen u op de universiteit over politiek leerde (gehoorverslag CGVS, p. 22 + 25). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat niet homoseksualiteit zelf, maar wel homoseksuele daden strafbaar zijn met **gevangenisstraffen** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). U legt inconsistente verklaringen af m.b.t. de situatie van homoseksuelen en het homoseksuele milieu in uw thuisland.

**U legt daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u ontmoetingsplaatsen kent voor homoseksuelen.** Aanvankelijk gevraagd of Barbecue Lounge een gaybar is, antwoordt u ontkennend (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Gevraagd of er in Kampala een plaats is waar gays elkaar ontmoeten, verklaart u dat er **misschien wel een plek is, maar dat u er niet ging**. Later tijdens het gehoor gevraagd of er plaatsen zijn die door homoseksuelen gekend zijn waar zij elkaar kunnen ontmoeten, verklaart u **er een te kennen in Muyonyo** (of Munyonyo) (gehoorverslag CGVS, p. 31). Gevraagd hoe u deze plek kent, verklaart u **er geweest te zijn**. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt Muyonyo te behoren tot de metropoolregio Kampala (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). U legt tegenstrijdige verklaringen af over ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen waar u al dan niet zelf geweest bent.

Om uw verklaringen te staven, dient u enkele foto's van u en uw beweerde lesbische partner in.

Merk echter op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, in casu paragraaf 72 van het arrest "A, B, C v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie" van 2 december 2014, die richtlijn 2004/83 van de Raad ("Kwalificatierichtlijn") interpreteert, blijkt dat: "Article 4 of Directive 2004/83, read in the light of Article 1 of the Charter, must be interpreted as precluding, in the context of that assessment, the acceptance by those authorities of evidence such as the performance by the applicant for asylum concerned of homosexual acts, his submission to 'tests' with a view to establishing his homosexuality or, yet, the production by him of films of such acts." Bijgevolg aanvaardt het Commissariaat-generaal de betreffende foto's niet als geldige bewijselementen om uw seksuele geaardheid te staven. In het licht van het voormelde arrest van het Hof vormt dit element geen bewijs van uw seksuele geaardheid en kan het gebrek aan standvastigheid van uw verklaringen over uw homoseksuele ervaringen niet verdoezelen. Dergelijke foto's kunnen immers het resultaat zijn van enscenering en hieruit valt geen oprechte relatie vast te stellen. Hetzelfde geldt trouwens voor de WhatsAppconversaties met uw beweerde partner.

**Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de reeds volledig aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde seksuele geaardheid en relaties, waardoor het niet aannemelijk is dat u door de politie gearresteerd werd omwille van uw seksuele geaardheid.**

Bovendien verklaart u aanvankelijk dat u **tijdens de detentie met giftige bestanddelen die uw gezondheid kunnen beïnvloeden en zelfs de dood kunnen veroorzaken geïnjecteerd** werd (gehoorverslag CGVS, p. 16). Later tijdens het gehoor u gevraagd hoe u weet dat ze gif injecteren, verklaart u dat **een vrouw in uw cel u daarover sprak (gehoorverslag CGVS, p. 33), maar betreft u dit niet op uw eigen persoon.** U legt tegenstrijdige verklaringen af over injecties met giftige stoffen die u tijdens uw gevangenschap zou gekregen hebben.

U legt ter ondersteuning van uw asielaanvraag een politieformulier 18, 'vrijlating op borg' voor. Er wordt opgemerkt dat een dergelijk formulier via een eenvoudige zoekopdracht via google.com gevonden kan worden, wat de bewijswaarde van dit document reeds aantast. Daarenboven is het, gezien de wijdverspreide corruptie (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier), gemakkelijk om onterecht verstrekte documenten te bekomen, wat een veelvoorkomend gebeuren blijkt te zijn. Het verwondert ook dat het betreffende formulier 18 vermeldt dat u aangeklaagd wordt omwille van 'promotie van en aanstoken tot homoseksualiteit'. U haalt immers nergens tijdens het hele gehoor voor het CGVS, noch voor de DVZ, aan dat u opkwam voor de rechten van homoseksuelen.

U legt eveneens de ontslagbrief voor die u ontving van uw werkgever, Paragon Hospital. Uit deze ontslagbrief blijkt eveneens dat u ontslagen werd omwille van o.m. sectie 2 van het huishoudelijke reglement of de deontologische code van het ziekenhuis, nl. "You shall not distribute, give, sell, post, or make available materials on religious, political, and social issues on company premises without the express written permission of the management," wat wijst op een ontslag dat niet louter gebaseerd is op uw seksuele geaardheid of het weggeven of verkopen van medicatie. Dit document bevat bovendien een opmerkelijke fout. Zo staat er 'hosiptal' i.p.v. 'hospital' in de hoofding van de brief. Deze vaststellingen laten toe weinig tot geen bewijswaarde te hechten aan het document dat blijkbaar met weinig zorg werd opgesteld.

**Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u het niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gearresteerd geweest te zijn in de door u geschetste omstandigheden. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de reden dat u uitgehuwelijkt werd aan Muhammed Kyeyune.**

Ter staving van uw asielaanvraag legt u nog twee foto's neer die u verklaart genomen te hebben toen u bij Muhammed was. Deze foto's kunnen het voorgaande echter niet weerleggen.

U legt in het kader van uw asielaanvraag eveneens een medisch attest m.b.t. een genitale verminking voor, dat stelt dat wat u vermeldde aan de arts (pulling on the lips) klinisch quasi niet zichtbaar is. Uit uw verklaringen blijkt dat u als 6-jarige een genitale uitrekking heeft ondergaan (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u er niet mee verder ging omdat het pijn deed. Uw moeder blijkt u er later nog wel over aangesproken te hebben en wou u laten controleren door een buurvrouw. U verklaart verder dat u nog jong was toen u de laatste keer naar daar ging, nl. 6 jaar. U verklaart verder dat uw ouders u er nog toe kunnen dwingen. **Het is echter niet aannemelijk dat uw ouders u op 29-jarige leeftijd er nog toe zouden dwingen indien u reeds sinds uw 6 jaar deze genitale verminking weet te vermijden.**

*U legt eveneens een paspoort neer ter staving van uw asielaanvraag. U verklaart dat u hiermee uw identiteit wilt aantonen (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uw paspoort heeft echter geen betrekking op de redenen waarom u niet meer terug kan keren naar uw thuisland en kan het voorgaande niet wijzigen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 oktober 2017 een schending aan van *"artikel 3 EVRM; Schending van artikel 4 kwalificatierichtlijn schending van artikel 48/3 vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/6 vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/7 vreemdelingenwet; Schending van artikel 62 vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht"*.

Het verzoekschrift geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de hierboven aangehaalde grieven.

Wat betreft verzoekster seksuele geaardheid, stelt verzoekster dat zij gedetailleerde en coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de ontdekking van haar seksuele geaardheid en dat deze doorleefd overkomen. Het verzoekschrift verduidelijkt: *"Verzoeker gebruikt het woord "keuze" in de zin dat ze niet extern gedwongen werd om lesbisch te zijn (CGVS, bl. 19). Maar ze zei ook duidelijk dat ze er niet mee kan stoppen. Hieruit blijkt duidelijk dat het woord "keuze" niet het exacte woord is. Verzoekster zei dat ze het moeilijke vragen vond (bl. 19) en de dossierbehandelaar zei dat ze het met eigen woorden kon vertellen. Ze kon bijgevolg niet verwachten dat het CGVS zoveel belang ging hechten aan de gekozen semantiek. Verzoekster zegt ook: "ik heb niet de drang, de aantrekking tot mannen. Ik kan het niet" (CGVS, bl. 20). Hieruit blijkt duidelijk wat verzoekster bedoelde."*

Verzoekster verwijt het CGVS geen rekening te houden met het geheel van haar verklaringen, maar louter te focussen op bepaalde woorden die verzoekster gebruikt.

Het verzoekschrift voert aan dat, als er kritiek geuit kan worden op sommige verklaringen van verzoekster, erop dient *"gewezen te worden dat antwoorden op zulke vragen vaak bijzonder moeilijk is, dat men vaak veel tijd nodig zou hebben alvorens een antwoord te kunnen geven dat een correct beeld weergeeft van de evolutie van wie men is."* Zo is de vraag hoe verzoekster weet dat iemand homoseksueel is, bijvoorbeeld, *"uiterst moeilijk om met woorden te antwoorden. Nochtans insisterde de dossierbehandelaar zoveel dat ze gedwongen werd op een voorbeeld te geven, omdat ze anders vaag bleef, terwijl vaag het enig mogelijk antwoord was."*

Verzoekster verwijst naar het rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, dat stelt:

*"Uit ons onderzoek blijkt dat de asielinstanties veel waarde hechten aan verklaringen over de relatie van de holebi-asielzoeker, maar het belang ervan moet genuanceerd worden. Het gaat immers om een uitermate subjectief onderwerp en bovendien is de belevingswereld van de betrokken persoon bovendien onbekend voor de protection officer. De beleving van een relatie verschilt van situatie tot situatie, zoals dit overigens ook het geval is in heteroseksuele relaties"*.

Het verzoekschrift haalt aan dat UNHCR dossierbehandelaars waarschuwt om zich bij de beoordeling van asioldossiers van holebi's niet te baseren op stereotiepe veronderstellingen. (UNHCR, Richtlijn over seksuele geaardheid, § 49). Asielinstanties dienen volgens UNHCR ermee rekening te houden dat het besef van de seksuele geaardheid geschiedt tussen het midden van de kindertijd en de vroege jongvolwassenheid. (UNHCR, Richtlijn over seksuele geaardheid, p. 63).

Het verzoekschrift betoogt dat dit een jonge leeftijd is en dat de herinneringen die men heeft van die leeftijd *"vaak een transformatie van de werkelijkheid die plaatsvindt in de tijd"* zijn.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster haar geaardheid problematischer had moeten ervaren, merkt het verzoekschrift op dat verweerder ver gaat in het “*psycholoog spelen*” en stelt vast dat er geen enkel element in het administratief dossier is dat aantoonde dat iemand met enige psychologische vaardigheden het dossier heeft bekeken of met verzoekster heeft gepraat. Er is eveneens geen enkel stuk of rapport dat bevestigt dat de stereotyperingen van verweerder correct zouden moeten zijn. Er is geen enkel attest of document waarin een expert stelt dat men een lesbische geaardheid als een zeer problematische zaak dient te zien.

Verzoekster wijst erop dat Vluchtelingenwerk Vlaanderen in haar rapport Holebi's op de Vlucht kritiek uitlet op de analyses van het CGVS over homoseksuele relaties. In het rapport staat: “*Het overgrote deel van de verklaringen omtrent de relatie werd door het CGVS niet consistent vaag en niet overtuigend bevonden. Ook werd herhaaldelijk het gebrek aan details en spontaniteit verweten aan asielzoekers.*”.

Verzoekster herneemt dat ze verklaarde dat ze al 6 jaar een relatie heeft met een vrouw, en stelt dat ze op een heel doorleefde manier over deze relatie kan vertellen, evenals ze die persoon op een heel geloofwaardige manier beschrijft. “*Ze maakt aannemelijk dat ze een relatie heeft met die vrouw. Waar het CGVS opmerkt dat verzoekster de naam van een bedrijf waar haar partner drie weken lang gewerkt heeft voldoet het niet om te betwisten dat verzoekster effectief een relatie heeft met die vrouw. Verzoekster weet inderdaad niet hoe haar partner haar homoseksualiteit ontdekt heeft, maar hier wordt de analyse van het CGVS volledig gebaseerd op een westerse mentaliteit waar het normaal is om over dat soort onderwerpen te praten. Voor verzoekster is dit geen normaal onderwerp, en alvorens naar België te komen had ze nog nooit op die vraag moeten antwoorden. Het is daarom ook moeilijk voor verzoekster om een antwoord te formuleren op de vragen van het CGVS.*”.

Het verzoekschrift voert aan dat het oordeel van het CGVS over de geloofwaardigheid van verzoeksters relatie helemaal geen rekening met de Oegandese context houdt en uiterst gestereotypeerd is.

Verzoekster benadrukt dat ze veel kan vertellen over haar partner: haar hobby's, de plaats waar ze woont, haar familie,... (CGVS-verslag, p. 28-29).

Verzoekster betoogt dat ze foto's en What's app gesprekken getoond heeft van haar met haar partner.

Waar het CGVS vindt dat verzoekster te weinig interesse toont voor haar partner, en dat er niet met zekerheid gesteld kan worden dat het effectief een gesprek is met haar partner, houdt CGVS geen rekening met het feit dat verzoekster uiterst traumatiserende gebeurtenissen heeft ondergaan die haar vermogen om haar emoties uit te drukken zwaar hebben aangetast (stuk 3). Het psychologisch attest stelt: “*Ik merkte in de beide gesprekken met Sherifa dat ze heel sterk is in het buiten sluiten van emoties. Dit is een normale reactie op traumatiserende gebeurtenissen. Wanneer ze in ons gesprek emoties voelde opkomen, kon ze die heel snel weer onderdrukken. Als gevolg hiervan komt ze vlak en afstandelijk of ongeïnteresseerd/onbetrokken over. Alsof het haar allemaal niets doet*”.

Verzoekster stelt dat ze zichzelf ook niet kan openstellen bij haar partner, omdat ze anders te veel geconfronteerd zou zijn met de emoties die ze achterhoudt.

Het verzoekschrift haalt aan dat de tegenpartij de verplichting heeft om rekening houdend met de objectieve en werkelijke elementen van het asielrelaas van verzoekster, na te gaan of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster merkt op dat de bestreden beslissing zelf benadrukt hoe ernstig de vervolgingen zijn in Oeganda voor homoseksuelen en verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad.

Verzoekster beklemtoont dat ze goed op de hoogte is van de problemen van de homoseksuele minderheid in Oeganda, zowel op vlak van toegang tot gezondheidszorg als toegang tot het gerecht. Ze beschrijft ook goed het gevoel dat ze heeft tot behoren tot deze minderheid (CGVS-verslag, p. 14). Al deze elementen wijzen op de geloofwaardigheid van verzoekster.

Daarenboven stelt het verzoekschrift dat dient rekening te worden gehouden dat verzoekster duidelijk ernstige psychologische problemen, zoals hieronder zal blijken. Dit heeft zonder twijfel een impact op de verklaringen van verzoekster en op haar herinneringen.

Het verzoekschrift voert voorts aan dat verzoeksters vrees omtrent haar gedwongen huwelijk met M.K., die haar opgesloten en seksueel mishandeld heeft, niet werd onderzocht. *“Ook gedurende het gehoor, bleef de dossierbehandelaar gefocust op de seksuele geaardheid van verzoekster en werden er amper vragen gesteld over deze traumatiserende gebeurtenissen.”*

In het psychologisch attest dat neergelegd wordt, wordt deze periode bij M.K. als een van de twee momenten van haar verhaal die het meest emoties oproepen. *“Vooral het seksueel geweld door haar echtgenoot en het feit dat ze door hem hevangen werd gehouden (...) laat bij [verzoekster] diepe sporen achter. Dieper dan ze voor zichzelf momenteel kan toegeven”* (stuk 3).

Dit toont volgens het verzoekschrift duidelijk aan dat deze evenementen de meest traumatiserende waren, en het is onbegrijpelijk dat het CGVS die niet onderzocht.

Het verzoekschrift voert aan dat de tegenpartij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden doordat ze geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de vrees die verzoekster gedurende het gehoor heeft geuit maar zich ertoe heeft beperkt vast te stellen dat een deel van het relaas niet geloofwaardig zou zijn.

Nochtans was de houding van verzoekster met haar zoontje gedurende het gehoor heel vreemd. Het verzoekschrift stelt dat dit het gevolg is van het feit dat ze zwanger werd via seksueel misbruik. Het verzoekschrift haalt passages uit het gehoorverslag aan (p. 6 en p. 11) en stelt dat het duidelijk is dat de vertrouwenspersoon meer bezorgd was om de baby dan verzoekster.

In verband met deze andere vrees, brengt verzoekster een nieuw bewijs, dat ze overgemaakt heeft aan het CGVS op 13 september 2017 en waarmee het CGVS dus geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing, enkele uren na de bestreden beslissing.

Het verzoekschrift stipt aan dat het gaat om een psychologisch attest dat bevestigt wat op eerste zicht al opgemerkt kon worden gedurende het gehoor:

*“Dit is ook zichtbaar in haar contact met haar zoontje. Haar zoontje is het 'resultaat' van de vele verkrachtingen die ze in de drie maanden van gedwongen huwelijk onderging. Het is niet evident om als vrouw de rest van je leven dagelijks geconfronteerd te worden met iemand die je telkens weer herinnert aan zulke traumatiserende gebeurtenissen”*.

Het attest beschrijft ook op een gedetailleerde manier hoe verzoekster haar emoties en gevoelens onderdrukt. Verzoekster heeft een vrees voor vervolging in haar hoedanigheid van vrouw, die mishandeld werd door haar man.

Verzoekster verwijst naar *“The Law of Refugee Status, J. C. Hathaway, Gender, p162”*, waarin wordt gesteld:

*“Gender-based groups are clear examples of social subsets defined by innate and immutable characteristic. Thus, while gender is not an independent enumerated ground for Convention protection, it is properly within the ambit of the social group category. The Executive Committee of the UNHCR endorsed this approach in its 1985 conclusion on "Refugee Women and International Protection"*

*Het UNHCR heeft meer bepaald gesteld in deze conclusie van 1985:*

*(h) Recommended that States, individually, jointly and in co-operation with UNHCR, redefine and reorient existing programmes and, where necessary, establish new programmes to meet the specific problems of refugee women, in particular to ensure the safeguard of their physical integrity and safety, and their equality of treatment. Women refugees should participate in the formulation and implementation of such programmes;*

*(i) Stressed the importance of a more detailed knowledge and understanding of the special needs and problems of refugee women in the international protection field and of gathering statistical, sociological and other data concerning refugee women and girls in order to identify and implement appropriate mechanisms to ensure their effective protection;*

*(k) Recognized that States, in the exercise of their sovereignty, are free to adopt the interpretation that women asylum-seekers who face harsh or inhuman treatment due to their having transgressed the social mores of the society in which they live may be considered as a "particular social group" within the meaning of Article 1 A(2) of the 1951”*.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en voldoet het CGVS niet de opdracht die hem wettelijk werd toegekend, namelijk de vrees voor vervolging in haar geheel te onderzoeken.

In hoofdorde word gevraagd aan verzoekster het statuut van vluchteling toe te kennen; ondergeschikt, aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.



## 2.2. Stukken

Bij verzoekschrift legt verzoekster een psychologisch attest neer, opgesteld door psychotherapeute – orthopedagoge Veerle Wauters op 11 september 2017.

## 2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoekster. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

## 2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart Oeganda te zijn ontvlucht omwille van problemen ten gevolge van haar seksuele geaardheid. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters lesbische geaardheid, noch aan de problemen die hieruit voortvloeien.

2.4.2. Aangaande verzoeksters voorgehouden seksuele geaardheid, neemt de Raad aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. UNHCR bevestigt dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *“Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity”*, Genève, 2008, nr. 35). De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoekster minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande haar eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopings worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in haar land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als lesbische en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in haar land van oorsprong kan worden verwacht dat zij dit overtuigend aantoont.

2.4.3. Vooreerst legde verzoekster weinig doorleefde verklaringen af over de ontdekking en beleving van haar geaardheid. Zo verklaarde verzoekster dat ze *“blij [is] lesbisch te zijn. Ik voel... Ik weet niet hoe me uit te drukken... Ik voel me gelukkig, mijn leven is gelukkig”*, dat het *“ok [was toen ze haar geaardheid ontdekte]. Natuurlijk verwachtte ik niet dat ik problemen zou krijgen. Ik dacht dat ik vrij zou zijn. Ja...”* (CGVS-verslag, p. 19) en dat ze het er nooit moeilijk mee gehad heeft te aanvaarden voor zichzelf dat ze lesbisch is (CGVS-verslag, p. 22). Verzoekster maakt geen melding van aanhoudende bezorgdheden laat staan enige diepgaande innerlijke conflicten met betrekking tot haar lesbische geaardheid terwijl ze zelf aangaf dat Oeganda een homofoob land is en dat zij opgroeide in een erg religieuze moslimfamilie (CGVS-verslag, p. 24). Van een persoon die ontdekt dat zij lesbisch is in een uiterst homofobe omgeving kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij meer doorleefde, eventueel anekdotische, verklaringen aflegt aangaande haar homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties binnen de context van een dergelijke omgeving, *quod in casu non*.

Tevens legt verzoekster slechts oppervlakkige verklaringen af over hoe zij ontdekte dat zij zich tot vrouwen aangetrokken voelde. Zo had verzoekster het voornamelijk, en in eerste instantie enkel, over de seksuele aantrekkingskracht en aanrakingen die zij op jonge leeftijd deelde met meisjes (*"Mijn meisjes wisten waar ze me moesten aanraken en me opwinden. Ze hebben dezelfde lichaamsdelen als mij, ze weten waar ze me moeten aanraken."*, CGVS-verslag, p. 9; *"Een meisje heeft wat ik ook heb, een meisje zal het weten waar zij kan aanraken en ik voel me gelukkig, zij weet dat ook. Het seksuele gedeelte ervan heeft me meer aangetrokken tot meisjes. Mijn vriendin kon beter voelen dan wat een man zou doen. Dat is omdat we delen hetzelfde. Het zijn moeilijke vragen."*, CGVS-verslag, p. 19). Verzoeksters verklaringen komen zoals inderdaad stereotiep voor en getuigen bovendien van een gebrek aan inzicht in de complexe dagelijkse realiteit waarmee een lesbienne, die is opgegroeid in dergelijke moeilijke omgeving, wordt geconfronteerd bij de bewustwording van haar seksuele geaardheid. Uit voorgaande vaststellingen kan de waarachtigheid van verzoeksters bewering lesbische geaardheid niet worden afgeleid.

2.4.4. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat er geen elementen in het administratief dossier voorhanden zijn waaruit blijkt dat iemand met enige psychologische vaardigheden het dossier heeft bekeken of met verzoekster heeft gepraat, noch dat men een lesbische geaardheid als een zeer problematische zaak dient te zien. Waar de bewustwording van iemands homoseksuele geaardheid inderdaad niet noodzakelijk impliceert dat deze problematisch hoeft te zijn, herneemt de Raad dat in het geval van verzoekster, die opgroeide in een homofobe samenleving en erg religieuze familie, redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij hierover op doorleefde wijze kan vertellen en kan duiden hoe zij omging met deze ontdekking, temeer nu haar geaardheid duidelijk knelt met haar opvoeding en omgeving. De Raad ziet niet in – noch licht verzoekster toe – waarom dergelijke vaststellingen door een psycholoog moeten worden gedaan. Daarenboven staat het verzoekster volledig vrij zelf de stukken neer te leggen die ze nuttig acht. Hoe dan ook volstaat het niet om te stellen dat specifieke psychologische kennis noodzakelijk is om te luisteren naar homoseksuelen, minstens toont verzoekster dit niet aan. Verzoekster gaat er ook aan voorbij dat het CGVS-gehoor aan een specifieke regelgeving is onderworpen (zie het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) waarbij de ambtenaar het gehoor leidt en waakt over het goede verloop ervan (artikel 12), en het gehoor plaatsvindt in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen. Het gehoor vindt slechts plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon. (artikel 13/1 van hetzelfde K.B.) Verzoekster had dus de mogelijkheid zich naast haar advocaat te laten bijstaan door een vertrouwenspersoon wat ze ook heeft gedaan. Verzoekster werd bijgestaan door meester Van Den Broeck *loco* meester Benkhelifa en had een vertrouwenspersoon meegebracht, nl., mevrouw Eijckmans Romy. De Raad gaat er dan ook van uit dat haar CGVS-gehoor passend werd voorbereid.

2.4.5. Verzoeksters licht toe dat uit haar CGVS-verslag blijkt dat haar herhaaldelijke verklaringen dat homoseksualiteit een keuze is anders moet worden begrepen (CGVS-verslag, p. 19, p. 20) – *"Verzoeker gebruikt het woord "keuze" in de zin dat ze niet extern gedwongen werd om lesbisch te zijn (CGVS, bl. 19). Maar ze zei ook duidelijk dat ze er niet mee kan stoppen. Hieruit blijkt duidelijk dat het woord "keuze" niet het exacte woord is. Verzoekster zei dat ze het moeilijke vragen vond (bl. 19) en de dossierbehandelaar zei dat ze het met eigen woorden kon vertellen. Ze kon bijgevolg niet verwachten dat het CGVS zoveel belang ging hechten aan de gekozen semantiek. Verzoekster zegt ook: "ik heb niet de drang, de aantrekkingskracht tot mannen. Ik kan het niet" (CGVS, bl. 20). Hieruit blijkt duidelijk wat verzoekster bedoelde."* Echter verzoekster is een vrouw van 30 jaar met professionele ervaring en heeft universitaire studies gevolgd. Er kan dan ook verwacht worden dat ze zich voldoende kan uitdrukken en kan aangeven of homoseksualiteit al dan niet een keuze is.

2.4.6. Verzoeksters bewering een lesbische relatie te hebben met de Oegandese vrouw J. komt – gezien verzoeksters voorgehouden lesbische geaardheid niet aannemelijk is – zo in een ander daglicht te staan. Ook de vaststelling dat verzoekster niet weet hoe J. haar geaardheid ontdekte terwijl hun jarenlange relatie (*"Eerlijk, ze vertelde me niet hoe ze het werd: Ze vertelde me haar geschiedenis niet. (...) Ik gaf er niet om het haar te vragen hoe ze lesbisch werd. Ik gaf er niet om."*, CGVS-verslag, p. 28-29), doet afbreuk aan haar voorgehouden liefdesrelatie met J. Immers, indien verzoekster en J. werkelijk een zes-jaar-durende relatie zouden hebben, dan kan verwacht worden dat zij dergelijke onderwerpen over de jaren zouden aansnijden. Bovendien kan niet worden ingezien waarom J., indien zij werkelijk lesbisch is, niet samen met verzoekster naar België gekomen is.

Hiermee geconfronteerd, gaf verzoekster geen zinnig antwoord en stelde slechts ontwijkend, *“Als ze me niet in het ziekenhuis gevat hadden en aan de politie zouden gegeven hadden, als ze daar niet zouden weten dat ik de medicijnen verhandelde of dat ik lesbisch was, was ik ook nog daar. Onze relatie was verborgen, maar nu is het bekend. Mijn moeder zei, je moet nu gaan trouwen. Ik ben 29 jaar, op die leeftijd moet je niet thuis blijven, je moet trouwen. Ik wist dat het ooit zou gebeuren dat ze me zou zeggen dat ik een man moest nemen. Het was mijn keuze dan, ze zou me niet dwingen. Ze zou me zeggen, wanneer breng je een man naar ons? Dan was het mijn keuze. Ik had een tante die alleenstaande was, tot nu. Ze is nu 40 en ouder. Ze is alleenstaande. Dat ik geen man naar haar bracht, zou haar niet zoveel doen. Ze zou misschien denken dat ik nog niet klaar zou zijn voor een relatie of een huwelijk, maar dit is gebeurd. Ik zou met Jackie in Uganda gebleven zijn. Onze relatie was verborgen, het was niet open.”* (CGVS-verslag, p. 30-31). Echter er kan verwacht worden dat verzoekster haar vertrek met haar partner zal besproken hebben, desgevallend na haar komt in België indien ze inderdaad een zes-jaar-durende relatie had met J.. Dit is dus niet het geval. Integendeel, verzoekster stelde dat zij sinds haar komst naar België contact met J. onderhoudt via berichtendienst *WhatsApp*, doch blijkt uit verzoeksters verklaringen aangaande hun contacten slechts een grote desinteresse in het leven van haar beweerde partner in een serieuze relatie (*“Wat vertelt ze dan?”*, *“Ze vertelt me alleen dat het leven er niet gemakkelijk”*, *“Waarom is het niet gemakkelijk?”*, *“Omdat ze niet werkt. Ze zegt dat ze me zo erg mist. Het leven is niet goed zonder mij. Ze heeft nog geen werk. Ze had een, maar ze betaalden haar niet voor die maand en dan gaf ze het op.”*, *“Waar werkte ze die maand?”*, *“Ik heb het haar niet gevraagd. Ze vertelde me alleen dat ze een job had in een bedrijf, ze noemde me het bedrijf niet.”*, CGVS-verslag, p. 9). Ook de door verzoekster neergelegde (delen van haar) oppervlakkige correspondentie met J. via *WhatsApp* kunnen verzoeksters kan niet afgeleid worden dat deze personen meer waren dan vriendinnen ook kunnen zinnen als *“Hello”*, *“Hi love”*, *“I miss u”*, *“Hw r u boo”*, *“R u fine”*, *“Am fine”* geen serieuze liefdesrelatie met J. niet aantonen. Aldus waar de Raad nog kan aannemen dat verzoekster een vriendschapsrelatie onderhoudt met J., kan uit het geheel van verzoeksters verklaringen niet afgeleid worden dat verzoekster in werkelijkheid lesbisch is, noch dat zij een zes-jaar-durende liefdesrelatie met J. onderhield.

2.4.7. Indien verzoekster meent dat het onderwerp van ontdekking van homoseksualiteit gebaseerd is op een westerse mentaliteit, dan komt het haar toe volgens haar mogelijkheden hun relatie aan te tonen. Er werden tijdens het CGVS-gehoor voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van een relatie aannemelijk te maken. Geenszins kan verzoekster beweren dat haar herkomst uit een niet-westers land en haar profiel haar ontslaan van haar medewerkingsplicht en de bewijslast die op haar rust. Verzoekster blijft bij loutere beweringen en brengt zelf geen begin van bewijs aan van deze ‘andere’ mentaliteit, laat staan dat deze doorslaggevend zou zijn om tot communicatieproblemen te leiden. Dit klemt te meer nu verzoekster universitaire studies deed.

2.4.8. Verzoeksters beweerde lesbische geaardheid wordt voorts ondergraven, nu zij slechts een beperkte kennis heeft van de situatie van homoseksuelen in Oeganda. Dit klemt *in casu* te meer gezien verzoekster stelde dat ze op de universiteit over politiek leerde en vooral nu ze beweerde homoseksuelen te hebben geholpen door hen medicijnen te bezorgen (CGVS-verslag, p. 22, p. 25). Indien verzoekster tot diefstal van medicijnen overgaat om deze aan een bepaalde sociale groep te geven dan kan verwacht worden dat verzoekster de noodzaak hiervan heeft nagegaan. Dit blijkt dus niet uit haar verklaringen, verzoekster blijft uiterst vaag terwijl niet evident is dat een receptioniste bij een hospitaal toegang heeft tot medicijnen, noch tot specifieke medicijnen, waarvan ze trouwens ook even vaag blijft *“Er zijn zoveel mensen in het ziekenhuis, op een bepaald moment, kwam een dokter met mij praten en deelde medicijnen uit. Ik wist daarom dat ze het niet zo snel zouden ontdekken. Ze hadden geen systeem toen. Ik kon gaan en tegen de dokter zeggen, ik ben ziek. Hij schreef me een voorschrift, ik ging naar de medicatie en ging het in de apotheek halen en ging daarmee naar buiten.”*. Aldus in zoverre verzoekster werd *“ontslagen omdat ik gebruik maakte van de medicijnen”*, dan kan niet blijken dat ze deze gaf aan *“de seksuele minderheden”* te meer alsof ziekten geen gerichte medische behandeling en medicatie vereisen. Verzoekster kan geenszins overtuigen.

2.4.9. Ook de vaststelling dat verzoekster ontkenkend antwoordde op de vraag of zij anderen in Oeganda kent die gelijkaardige of andere problemen hebben gehad als verzoekster (CGVS-verslag, p. 32), terwijl zij eerder had aangegeven dat K. in 2014 gedood werd omdat hij homo is (CGVS-verslag, p. 25) – wat overigens in strijd is met haar eerdere verklaring dat K. in 2011 gedood werd (CGVS-verslag, p. 16), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar seksuele geaardheid.

Bovendien valt niet te rijmen dat verzoekster enerzijds medicijnen stal in het ziekenhuis om LGBT minderheden te helpen (CGVS-verslag, p. 4, p. 12) – wat tevens tot haar ontslag en vervolgens tot haar “outing” geleid heeft (CGVS-verslag, p. 16) – en anderzijds niet afweet van organisaties in Oeganda die opkomen voor LGBT rechten omdat ze er niet om gaf (“*Ik heb er niet naar gezocht die ons beschermen. Ik heb dat niet gedaan, ik gaf er niet om.*”, CGVS-verslag, p. 26).

Verzoekster stelt daarnaast foutief dat er nooit een “gay pride” in Oeganda is geweest (CGVS-verslag, p. 32), hoewel uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er sinds 2012 meerdere “gay prides” in Oeganda (in Entebbe, op 20 kilometer van Kampala) werden georganiseerd (zie artikels “*2nd Annual Gay Pride Held in Uganda*” van 4 augustus 2013, “*Celebrating gay pride in Uganda*” van 15 februari 2016). Verzoekster legt daarenboven tegenstrijdige verklaringen aangaande het gegeven of zij ontmoetingsplaatsen, waar zij al dan niet is geweest, kent voor homoseksuelen in Kampala (CGVS-verslag, p. 13-14, p. 31) waaruit bezwaarlijk kan afgeleid worden dat ze als volwassen vrouw ooit heeft willen aansluiten, zelfs kennis nemen van personen met een gelijke seksuele geaardheid of van de mogelijke steun en bijstand van de LGBTI gemeenschap.

2.4.10. Verzoeksters asielrelaas komt verzonnen voor. Waar ze verklaarde dat haar legale bijstand geweigerd zal worden omdat zij als lesbische rechten heeft (CGVS-verslag, p. 16), dan kan de noodzaak van deze bijstand niet worden aangenomen. Hoe dan ook uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het Grondwettelijk Hof van Oeganda de rechten van homoseksuelen op een eerlijk proces tracht te vrijwaren (zie artikel “*Major LGBT rights court victory in Uganda*” van 12 november 2016). Verzoekster verklaarde daarenboven dat de doodstraf op homoseksualiteit in de wet staat geschreven (CGVS-verslag, p. 33), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de wet homoseksuele daden strafbaar stelt met gevangenisstraffen (zie “*the Penal Code Act*”). Verzoekster kan niet overtuigen een specifieke interesse te hebben in de LGBTI gemeenschap in Oeganda.

2.4.11. Uit voorgaande blijkt slechts overduidelijk dat verzoeksters voorgehouden lesbische geaardheid niet waarachtig is. Verzoekster maakt evenmin haar engagement ten aanzien van seksuele minderheden aannemelijk, zodat geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters bewering dat zij ontslaan werd omwille van het stelen van medicijnen ten behoeve van LGBT minderheden. De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoeksters beweerde arrestatie en detentie, noch aan haar gedwongen uithuwelijking aan M. en de hiermee gepaard gaande mishandelingen.

2.4.12. Wat betreft het bij verzoekschrift neergelegde attest van 11 september 2017, opgesteld door psychotherapeute – orthopedagoge Veerle Wauters, benadrukt de Raad dat psychotherapeutische verslagen en attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde problemen. Uit het attest blijkt dat verwezen wordt naar verzoeksters verklaringen ter zake. Zoals hoger aangehaald zijn verzoeksters verklaringen niet geloofwaardig. Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat een psychotherapeut geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de verzoekster in Oeganda. De vaststelling dat verzoekster sterk is in het buiten sluiten van haar emoties, kunnen de vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen en incoherenties in verzoeksters relaas niet verklaren. De Raad herhaalt dat verzoekster zeer ruim de kans kreeg om haar verklaringen af te leggen, in het bijzijn van een advocaat en een vertrouwenspersoon.

Waar in het psychotherapeutisch attest ook wordt gewezen op verzoeksters problematisch contact met haar zontje, merkt de Raad opnieuw op dat uit het attest blijkt dat verwezen wordt naar verzoeksters verklaringen ter zake en dat dit geen sluitend bewijs kan zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde problemen. Waar in het verzoekschrift nog werd aangehaald dat de houding van verzoekster naar haar zoon toe tijdens het gehoor heel vreemd was, merkt de Raad op dat verzoeksters zontje tijdens het gehoor werd opgevangen door een vertrouwenspersoon. Het is aldus niet vreemd dat verzoekster zich tijdens het gehoor bij het CGVS concentreerde op het beantwoorden van vragen, eerder dan zich bezig te houden met haar zoon. Hoe dan ook levert de houding van verzoekster ten opzichte van haar zoon geen bewijs van de door haar aangehaalde asielmotieven.

2.4.13. De door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

De foto's van verzoekster en haar beweerde lesbische partner J. kunnen voorgaande vaststellingen omtrent verzoeksters geaardheid en relatie met J. niet doen ombuigen.

Dergelijke eenvoudige, ongedateerde foto kunnen bovendien het resultaat zijn van ensceneringen, zodat op basis hiervan geenszins een oprechte relatie kan worden vastgesteld. Ook de foto's die verzoekster beweerdelijk genomen heeft toen ze bij M. was, kunnen haar asielaanvraag niet aantonen.

2.4.14. Uit verzoeksters (ongedateerde) ontslagbrief van Paragon Hospital blijkt dat verzoekster onder meer werd ontslagen vanwege een schending van sectie 2 van het huishoudelijke reglement of de deontologische code van het ziekenhuis, namelijk *"You shall not distribute, give, sell, post, or make available materials on religious, political, and social issues on company premises without the express written permission of the management"*. In zoverre al enige bewijswaarde kan worden gehecht aan dergelijke gebrekkige documenten blijkt uit deze brief dat verzoeksters ontslag – in tegenstelling tot haar verklaringen – niet gebaseerd is op haar seksuele geaardheid of het weggeven of verkopen van medicatie. Immers het is redelijk aan te nemen dat ziekenhuizen wel duidelijke sancties treffen voor het ontvreemden van geneesmiddelen. Bovendien staat in de hoofding van deze brief 'hospital' in plaats van 'hospitaal' vermeld. Aldus kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden gehecht.

2.5. Wat betreft het politieformulier 18, 'vrijlating op borg', dient opgemerkt dat een dergelijk formulier via een eenvoudige zoekopdracht via google.com gevonden kan worden (zie informatie in administratief dossier: *"Google zoeken 'uganda police form 18'"*), wat de bewijswaarde van dit document reeds aantast. Daarenboven is het, gezien de wijdverspreide corruptie (zie artikel in administratief dossier: *"Uganda ranks high in corruption"* van 26 januari 2017), gemakkelijk om onterecht verstrekte documenten te bekomen, wat een veelvoorkomend gebeuren blijkt te zijn. Hoe dan ook toont verzoekster haar asielaanvraag niet aan zodat, een vervolging hiervoor dan ook geen grond heeft.

2.6. De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoeksters gedwongen huwelijk, en aldus evenmin dat haar zoontje zou geboren zijn uit verkrachtingen binnen dit gedwongen huwelijk. Ook terechtzitting kon verzoekster dit niet toelichten en stelde ze enerzijds wel en anderzijds niet gehuwd te zijn, ze herhaalde terechtzitting 'gegeven' te zijn aan een oudere man. Indien verzoeksters ouders haar tot een huwelijk verplicht hebben vanwege strikt religieuze redenen - omdat homoseksualiteit tegen haar godsdienst is - dan is niet aannemelijk dat haar ouders niet even strikt de regels van hun geloof volgden en geen officieel religieus huwelijk heeft plaatsgevonden. Verzoekster blijft opnieuw bij louter beweringen terwijl ook een gedwongen huwelijk een publiek gebeuren is en dit makkelijk kan worden aangetoond. Terechtzitting kan evenmin een verklaring worden gegeven waarom verzoekster tot heden geen officiële geboorteakte neerlegt van haar zoon en aldus minstens een afstamming aantonen.

2.7. Verzoeksters medisch attest stelt louter dat hetgeen verzoekster vermeldde aan de arts (*"pulling on the lips"*) klinisch quasi niet zichtbaar is. Verzoekster verklaarde dat zij als zesjarige een genitale uitrekking heeft ondergaan, doch dat zij er niet mee verder ging omdat het pijn deed (CGVS-verslag, p. 17-18). Waar verzoekster stelt dat haar ouders haar er bij terugkeer nog toe kunnen dwingen, kan dit in het geheel niet overtuigen. Immers haar ouders hebben reeds beslist hiermee niet verder te gaan toen verzoekster nog een kind was van zes jaar of tijdens de tienerjaren. Dat verzoeksters ouders haar op dertigjarige leeftijd er nog kunnen dwingen komt bezwaarlijk ernstig voor.

Verzoeksters paspoort toont louter haar identiteit aan, alsook het gegeven dat verzoekster met haar eigen paspoort en een Schengenvisum naar Europa is gereisd. Deze elementen worden echter niet betwist.

2.7.1. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift voorts tot de vermelding van *"artikel 4 kwalificatierichtlijn"* in het opschrift van het middel maar licht niet toe hoe het artikel werd geschonden te meer verzoeksters aanvraag voor internationale bescherming uitvoerig werd gevoerd. In zoverre dit onderdeel van het middel al ontvankelijk worden aangevoerd, is het ongegrond.

2.7.2. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad, gaat verzoekster eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft. Bijkomend kan worden herhaald dat door de devolutieve kracht van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.7.3. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen, het geven van *post factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkings- en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.7.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

## 2.8. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.8.1. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8.3. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

## 2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK